

Vi har selv valgt at sige nej til et samarbejde på det her område, og så accepterer de faktisk vores nej, og så kan vi altså ikke få en så god situation, som vi ellers kunne have fået. Og vi kan heller ikke få en så god situation, som vi havde historisk inden EMS'en brød sammen, som statsministeren også var inde på tidligere.

Det er klart, at denne økonomiske afmatning, der er tegn på i Danmark i øjeblikket, jo vil få endnu større konsekvenser for vores økonomiske situation end normalt. Det er jo ikke længe alene et spørgsmål mellem oppositionen og regeringen om, hvordan man tolker den danske økonomi. Det kan selvfølgelig være interessant nok, men det, der kommer til nu, er også, at de internationale spekulanter, finansmarkedet, kapitalmarkedet, vil følge med en lup, hvad der sker i Danmark, for at se, om der er en interessant mulighed for at spekulere mod kronen og dermed få en let gevinst.

Den økonomiske afmatning og de økonomiske negative tendenser, som vi allerede ser tal på – betalingsbalancen går i underskud formentlig i de næste 3 år, flere af de store danske virksomheder kommer ud med dårlige resultater, investeringerne i industrien er faldende, beskæftigelsen er vigende bortset fra i byggeriet – er jo langt værre i en situation, hvor vi ikke er sammen med de andre i fastkurssamarbejdet, og derfor er der altså med det, der indtræffer nytårsnat, netop op over, at vi kommer sammen med de andre, at vi genskaber stabiliteten.

Der er ikke behov for et for eller imod. Der er behov for, at regeringen tager fat om sagen og siger, hvad regeringens synspunkt er. Det har jeg også mærket mig – bl.a. i Børsens nyhedsmagasin for en måned siden – at statsministeren har været inde på, og jeg har været glad for de meldinger, der i dag er kommet fra udenrigsministeren, som vi allerede har drøftet lidt, hvor han faktisk erkender, at afstemningen om EU-forbeholdet på dette område kommer senest i år 2001.

Det, der selvfølgelig så kunne være interessant at få at vide i dag – nu har jeg forsøgt med den socialdemokratiske ordfører, nu jeg vil også gerne spørge statsministeren – er: Hvad mener statsministeren om afstemningsdatoen? Er statsministeren enig med sin udenrigsminister i det meget fornuftige i, at folkeafstemningen kommer senest i år 2001?

Det ville være klogt, og det ville også være en lettelse for den danske befolkning at få klar besked, om afstemningen er på vej. Det ville give

os god tid til at få en åben og ærlig debat, så man ikke føler, at euroen kommer snigende ind på den enkelte dansker som en tyv om natten. Lad os da få åbenhed i den her diskussion. Lad os sige sandheden.

Det har været drøftet – det har især været Dansk Folkeparti, der har rejst den diskussion i forbindelse med forslaget til vedtagelse – om de danske borgere har sagt ja eller nej til euroen.

Jeg vil godt lige minde om, at det, de danske borgere har sagt nej til, var Maastrichttraktaten, og det er immervæk 6 år siden, at der blev sagt nej. Jeg synes, at man skylder den danske befolkning at spørge den en gang til. Nu kan vi i højere grad se, at der er en pris for at stå udenfor. Det har vi bl.a. økonomiministeriets beregninger for. Det, vi ikke kender svaret på, er, hvor mange tusinde kroner danskerne er villige til at betale for, at der på deres plastickort står kroner i stedet for euro.

Jeg tror ikke, og det tyder de seneste meningsmålingerne heller ikke på, at der stadig væk er et flertal i den danske befolkning, der ønsker at opretholde et forbehold, som kun er til ulempe for os selv. Der er jo ingen fordele. Der er ingen frihed i den situation, vi står i nu, men vi kan hver eneste nat frygte for, hvad der sker på kapitalmarkedet. Der er intet godt at hente.

Til sidst, og det er i virkeligheden det, jeg synes er det værste i den her diskussion, er der det, at Danmark ikke længere er et fuldgyldigt medlem af det politiske samarbejde i Unionen.

Det er helt klart, at det er på det politiske område, Unionen rykker i øjeblikket. Det er dér, der virkelig sker noget. Jeg er fuldstændig enig med hr. Jacob Buksti i det paradoks, som den socialdemokratiske ordfører ærligt fremstillede, at netop sammenhæng mellem beskæftigelse og økonomisk politik jo altid har været centralt for Socialdemokratiet. Men hvorfor får det så ikke hr. Buksti til at sige, at så må vi da med her, for det er jo det, vi har ønsket os i årtier, det er det, selv skeptikere, som hr. Ivar Nørgaard har været varm fortalere for: at den store økonomiske åbenbaring kunne være, hvis man i Europa fandt på at koordinere den økonomiske og beskæftigelsespolitikken?

Nu sker det, som hr. Buksti er inde på, i Euroministerrådet, i Euro-11-gruppen. Og hvad sker der med Danmark? Vi er ikke med! Det svarer til, at man som parti ikke sidder med i Finansudvalget, men kun sidder i Arbejdsmarkedsudvalget. Den går ikke. Det hænger